

Masko sem kot študent dramaturgije in scenskih umetnosti na AGRFT-ju najprej spoznaval skozi napise na knjigah: Hans-Thies Lehmann: *Postdramsko gledališče*, Bojana Kunst: *Nemogoče telo*, Jacques Rancière: *Aisthesis*, Živa Kraigher: *Ko se zgodi ples*, zbirka esejev: *Prisotnost, Predstavljanje, teatralnost* ... Ta in druga dela so bila navedena kot deli obvezne literature pri mnogih predmetih, bila so ena izmed glavnih virov študijskih procesov – tri od tu zapisanih so predstavljala vire za mojo diplomsko nalogo. *Maska* je bila pomemben del študijskih vsebin na poti k razumevanju kontekstov zgodovine in sodobnosti. Podoben vtis so name naredili *Maskini* seminarji, ti so meni in mnogim drugim nudili izjemno pomembno vstopno točko v teoretične razmisleke o času, prostoru, telesu, ideologiji – o performativnosti muh in omejenosti arhivov. *Maskine* produkcije in koprodukcije so bile nekakšno zatočišče in oaza za generacijske izume, manjše in večje eksperimente ter prostori iskanja izrazov umetnikov, ki so na tak ali drugačen način oblikovali krajine med že in še le ustvarjenim.

Maskine aktivnosti zame ne predstavljajo samozadostne kontemplacije in hipotetična razumevanja, temveč tudi tisto, kar se skriva onkraj tega. Ne, *Maska* ni privilegij. Ni »samo« mesto mišljenja, pisanja in ustvarjanja. *Maska* ima lastno voljo in volumen. Včasih se mi zdi razmišljanje o tem, kaj in zakaj je *Maska* (ter njej podobni prostori), brezpredmetno, suhoparno, birokratsko. Takrat je vredno poslušati. Poslušati, kaj govori obraz izza nje. Zato naj zapisno ne bo argument – naj bo status in učinek. *Maska* ju ima.

Aljoša Lovrić Krapež